

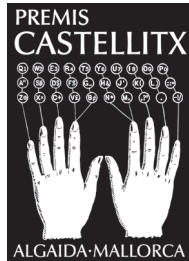
Gabriel Oliver Oliver «Majoral»

Temps... temps... temps...

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1974

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1974-P-R-0046-0029

© del text: Gabriel Oliver Oliver «Majoral»

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Gabriel Oliver Oliver «Majoral»

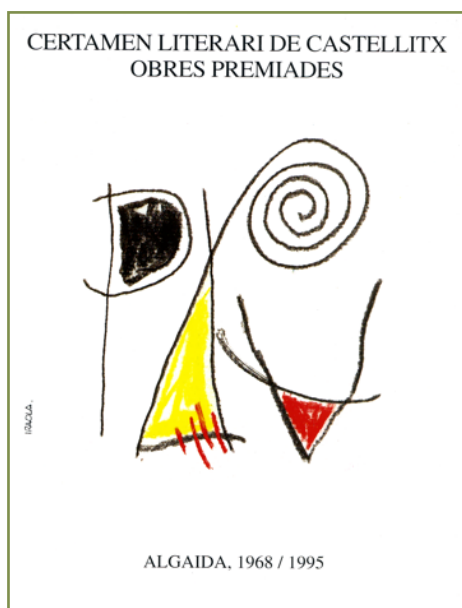
Temps... temps... temps...

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1974

L'any 1974 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *VII Certamen de Poesia i Prosa i el V Concurs de Poesia Popular (Glosats) en honor de Nostra Dona Santa Maria de la Pau de Castellitx*. Es presentaren un total de trenta-set treballs que valoraren els jurats Guillem Colom Ferrà, Llorenç Moyà Gilabert de la Portella, Antònia Vicens Picornell, Gabriel Janer Manila i Sebastià Verd Crespí.

Els poemes titulats *Temps... temps... temps...* de Gabriel Oliver Oliver «Majoral» foren publicats per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Temps... temps... temps...

Amb la por de morir tot sol en el carrer.
(Bartomeu Rosselló-Pòrcel)

Barcelona, 1 de març de 1974

Temps enfonsat fals desig de color.
Reprèn l'alè, l'encisat groc vermell,
d'homes mancats de món sense remei,
d'aspre oprimat, esclafit de dolor.

Temps Espanyat, himnes mesells de fang.
Minut fallit, aprofita el dolç buf!
Alça la mà i escampa el clàssic tuf,
molts camps hi ha que se'n beuran la sang.

Treu-te, idò, el guerrer de gris plom.
Crida rebel les esperances fort
i el dret humà, de sentir-te qui som.

Ja has plorat la manca d'atribut!
No sies pur, el poble no és mort.
Espera-ho tot. Cal no ser un vençut.

Barcelona, 2 de març de 1974

Temps benaurat. Llengua i expressió,
per un sol pic, esquives l'assassí;
A lluny d'aquí centralista opressor,
resta esclafat, forjador del destí.

Temps desitjat, ja et sent tan a prop!
Se n'infla el pit, cant morunes cançons,
tot enfurit. Retorn d'illusió,
està cansat. Cal pegar un cop fort.

pensa-ho amb Gin, millor si és Xoriguer.
Si falla el cos per reprendre esperit
damunt el cim, davant el foraster.

«Som mallorquí» —alces massa la veu!—
Agafa't repòs, solament és escrit;
sempre és així, l'eixorcament es veu.

TEMPS... TEMPS... TEMPS...

Barcelona, 3 de març de 1974

Temps acabat, plausible salvador!
Només un jorn d'albada dalt un puig
i el Sol fon nostre afany de rebuig;
un país cansat alimentat de por.

Temps oblidat. Tot sembla massa antic.
Manca de fe manada pel botxí.
S'apaga el ble, forgem un nou camí
sens pietat, mantenint el vell crit.

Romanc confús, nació impotent
del català! Barreja de roig groc,
i bé me'n fuig del teu trist present.

Escàpol mot te'n fots del jove bard.
Bé que ho fas, li serveixes ben poc;
tu ho tens tot. Però mai no és tard!

